Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-06-06, [iš Sočio – į Iskorostį].

Po trijų dienų tylėjimo atvirutė ir laiškas...

Po trijų dienų tylėjimo atvirutė ir laiškas…

Ir kokie liūdni!

Aš kaltas, kad savo neprotingais laiškais tavyj tokį ūpą sutvėr[iau]… Bet man skaudu buvo ir aš gal nors kiek savo kaltę atpirkau.

„O tu vis tiek rytoj vėl pasakysi, kad aš nenoriu, kad aš užmiršau…“ Nežinau, ar begalima man pasiteisint. Tik norėčiau viena pasakyti — nebuvo pas mane tokios valandos, kad aš tau netikėčiau. Ir kartais, kai lūkesyj ir pasiilgime nesulaukiant nuo tavęs laiškelio ištrūkdavo aitrūs žodžiai — aš tau tikėdavau. Aš tikėdavau in tave, gali numanyti ir jausti iš laiškų, rašytų antrą dieną. Jei aš būčiau tavimi abejojęs, jei aš būčiau Tau netikėjęs — aš nebūčiau Tau rašęs.

Bet aš tikėjau, aš žinojau, kad aš Tau negaliu nerašyti, ir aš žinojau, kad Tu man vis tiek parašysi. Tik man nesmagu, kad aš nesąmojingais laiškais tau tiek nesmagumu padariau.

Tiek to. Tegu bus palaidota ir palaiminta, kas negera.

Šiandie pas mane negera diena. Visą laiką lietus lyja — lynoja, aš sėdžiu namie kertelėj susigūžęs ir kažko laukiu. Ir mano balta lelija, kur ant stalo galvą kėlė vakar taip aukštai ir didžiai, dabar nulinko in duris ir svyro, ir laukia kažko. Sutema dar toli. Ir svečiai — šmėklos dar negreit, dar negreit mano liūdną urvą atlankys. Su jais ar aš jau būsiu ne vienas? Ar jų slinkimas ir šnarėjimas bus jau dūšiai mano pasakų šneka? Mano balta lelija šiandie tokia liūdna ir nusvirusi, kad man gailu net jos… Ne tam ji pražydo, kad tokią tamsią dieną pas mane ant stalo svyroti… Toli mudu su ja nuo viso pasaulio, ir tylumoj mes alsuojam, ir sunkus alsavimas — kaip išsiilgusios dūšios skridimas… Girdis, kaip už lango lietus šlama — lyja, girdis, kaip vėjas šnera po vinkšnų šakas, girdis, kaip sunkūs lašai krinta — krinta — krinta žemėn… Daug laiko, daug amžių…

Apsikniaubsiu kniūbsčias ir tūnosi[u], kol tasai varpas, nepažįstamas, špižinis, nepakels manęs…

Apsikniaubsiu kniūbsčias ir tūnosi[u], ir b[ū]siu tylus kaip motyna žemė ir mano alsavimo baltoji lelija nebegirdės…

Apsikniaubsiu kniūbsčias ir tūnosiu: ir tegu slenka metai ir amžiai, kalnai ir pakalnės ir ankštūs kloniai, ir tegu lašai ir žvaigždės krinta, o aš žinau tik viena:

Tebūna šventa valia Tavo!

Kodel pas mane taip tamsu? Juk dar diena, dar vidudienis!.. Kodel akys taip linksta in žemę?..

Vinkšna už mano lango šlama ir lenkias, ir jos šnarėjimas toks liūdnas…

Iš tolimos šalies jos liūdna pasaka apie tolimą liūdesį… Aš nežinau, ko ji rauda, tik jos lapai taip dreba-dreba, ir kiečiau spaudžiuos in savo tamsią kertę…

Lelija, balta lelija, tik tu viena su manimi ir tu viena težvelgi in mane…

Lelija, Sesuo mano, tegu būna tau mano malda ir mano aimana, ir mano lūkesys — virpėjimas…

— — — — — — — —

Ar bus gerai, ar bus gerai?

Tu turbūt dabar po laukus ir po laukus.

Ir matai, kaip saulė kelias ir leidžias, ir jauti, kaip viksvos ir gludišėliai alsuoja? Tu turbūt jau dabar esi laisva kaip paukštė ir lengva kaip gėlės sapnas! Aš džiaugiuos, kad tu ne kur kitur, kad tu patekai Volygniun. Aš džiaugiuos, kad tu alsuosi laukų platybe ir sutemos tyla. Aš džiaugiuos, kad Tu dainuosi ir tekančią Saulę garbinsi. Aš džiaugiuos, kad tu skraidysi po pasaulį! Bučiuoju Sesutėlę, mano jauną, bučiuoju.

Boly[ti]s
6/VI — 17

KOMENTARAI